Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) nr 21/2004

z dnia 17 grudnia 2003 r.,

ustanawiające system identyfikacji i rejestrowania owiec i kóz oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 i dyrektywy 92/102/EWG i 64/432/EWG

(Dz.U. L 5 z 9.1.2004, s. 8)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Rozporządzenie Rady WE nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r.	L 363	1	20.12.2006
►**M2**	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1560/2007 z dnia 17 grudnia 2007 r.	L 340	25	22.12.2007
►**M3**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 933/2008 z dnia 23 września 2008 r.	L 256	5	24.9.2008
►**M4**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 759/2009 z dnia 19 sierpnia 2009 r.	L 215	3	20.8.2009
►**M5**	Rozporządzenie Komisji (UE) nr 506/2010 z dnia 14 czerwca 2010 r.	L 149	3	15.6.2010
►**M6**	Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 45/2012 z dnia 19 stycznia 2012 r.	L 17	1	20.1.2012
►**M7**	Rozporządzenie Rady (UE) nr 517/2013 z dnia 13 maja 2013 r.	L 158	1	10.6.2013

sprostowane przez:

►**C1**	Sprostowanie, Dz.U. L 116 z 30.4.2016, s. 39 (21/2004)

▼B

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) nr 21/2004

z dnia 17 grudnia 2003 r.,

ustanawiające system identyfikacji i rejestrowania owiec i kóz oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 i dyrektywy 92/102/EWG i 64/432/EWG

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([1]),

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno–Społecznego ([2]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami, mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego ([3]) stanowi, że zwierzęta mające stanowić przedmiot handlu wewnątrzwspólnotowego muszą być identyfikowane zgodnie z wymaganiami zasad Wspólnoty i rejestrowane w taki sposób, by można było odnaleźć gospodarstwo początkowe lub tranzytowe, centrum względnie organizację. Te systemy identyfikacji i rejestracji musiały zostać rozszerzone na przewóz zwierząt na terytorium każdego Państwa Członkowskiego do dnia 1 stycznia 1993 r.

(2) Artykuł 14 dyrektywy Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG ([4]) stwierdza, że identyfikacja i rejestracja określone art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/425/EWG musi być przeprowadzona po kontroli weterynaryjnej, z wyjątkiem zwierząt przeznaczonych do uboju i zarejestrowanych koniowatych.

(3) Przepisy dotyczące identyfikacji i rejestracji owiec i kóz zostały ustanowione w dyrektywie 92/102/EWG ([5]). W przypadku owiec i kóz doświadczenie, a zwłaszcza kryzys związany z epidemią pryszczycy, wykazało, że Dyrektywa 92/102/EWG nie została wprowadzona w życie w sposób zadawalający i wymaga udoskonaleń. Dlatego należy ustanowić surowsze i bardziej konkretne

([1]) Opinia przedstawiona 17 listopada 2003 (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).
([2]) Dz.U. C 208, 3.9.2003, str. 32.
([3]) Dz.U. L 224, 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 315, 19.11.2002, str. 14).
([4]) Dz.U. L 268, 24.9.1991, str. 56. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 16, 22.1.1996, str. 3).
([5]) Dz.U. L 355, 5.12.1992, str. 32. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

▼B

przepisy, jak to zostało uczynione dla bydła na mocy Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła ([1]).

(4) Ze struktury prawodawstwa Wspólnoty, a w szczególności z rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 wynika, że ogólnie stosowane pojęcia hodowca i gospodarstwo nie odnoszą się do praktyk i lecznic weterynaryjnych. Zakres tych pojęć powinien zostać jaśniej zdefiniowany, aby przepisy stały się bardziej czytelne.

(5) Dyrektywa 92/102/EWG powinna zatem zostać zmieniona tak, żeby stwierdzała wyraźnie, że bydło zostało wyłączone z jej zakresu, jak również aby wyłączyć owce lub kozy.

(6) Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną ([2]) powinna również zostać zmieniona w celu uaktualnienia wszystkich znajdujących się w niej odwołań do przepisów prawodawstwa Wspólnoty dotyczących identyfikacji odnośnych gatunków zwierząt.

(7) W 1998 r. Komisja uruchomiła duży projekt, dotyczący elektronicznej identyfikacji zwierząt (IDEA) i zakończyła przygotowywanie raportu końcowego dnia 30 kwietnia 2002. Projekt wykazał, iż można znacznie ulepszyć system identyfikacji owiec i kóz stosując dla tych zwierząt elektroniczne identyfikatory, pod warunkiem że zostaną spełnione pewne warunki dotyczące środków towarzyszących.

(8) Technologia zastosowana do elektronicznej identyfikacji owiec i kóz została rozwinięta w stopniu, pozwalającym na ich zastosowanie. Do czasu opracowania środków wdrożeniowych niezbędnych do należytego wprowadzenia w życie systemu identyfikacji elektronicznej na skalę wspólnotową, skuteczny system identyfikacji i rejestracji umożliwiający dalszy rozwój w sferze wdrożenie elektronicznej identyfikacji na skalę wspólnotową, powinien pozwolić na indywidualną identyfikacje zwierząt i ich gospodarstw urodzenia.

(9) W celu uwzględnienia dalszego rozwoju w dziedzinie elektronicznej identyfikacji owiec i kóz, w szczególności doświadczenia zdobyte podczas jego wprowadzania, Komisja powinna przedstawić Radzie sprawozdanie dotyczące możliwości zastosowania systemu identyfikacji elektronicznej na skalę całej Wspólnoty wraz z niezbędnymi projektami.

(10) Komisja, biorąc przede wszystkim pod uwagę wyniki obrad przeprowadzonych przez swój Wspólny Komitet Badawczy, powinna także dostarczyć szczegółowych wskazówek technicznych, definicji i procedur, dotyczących cech technicznych identyfikatorów i czytników, procedur testowania, kryteriów zatwierdzania i modelu certyfikacji zatwierdzonych laboratoriów testujących, udzielania zamówień na odpowiednie identyfikatory i czytniki, stosowania identyfikatorów, ich odczytywania i odzyskiwania, kodowania identyfikatorów, wspólnego glosariusza terminologicznego oraz słownika pojęciowego, a także standardów komunikacji.

([1]) Dz.U. L 204, 11.8.2000, str. 1.
([2]) Dz.U. 121, 29.7.1964, str. 1977/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1226/2002 (Dz.U. L 179, 9.7.2002, str. 13).

▼B

(11) W Państwach Członkowskich o stosunkowo małych populacjach owiec i kóz wprowadzenie systemu identyfikacji elektronicznej może nie być uzasadnione; należy zatem pozwolić tym Państwom Członkowskim, by system ten był nieobowiązkowy. Należy zapewnić możliwość wprowadzenia szybkiej procedury dostosowywania progów demograficznych, poniżej których identyfikacja elektroniczna może być nieobowiązkowa.

(12) Aby można było śledzić przewóz owiec i kóz, zwierzęta te powinny być odpowiednio oznakowane, a ich wszystkie przewozy możliwe do prześledzenia.

(13) Hodowcy zwierząt powinni posiadać aktualne informacje na temat zwierząt w ich gospodarstwach. Minimalny zakres informacji powinien zostać ustalony dla całej Wspólnoty.

(14) Każde Państwo Członkowskie powinno założyć centralny rejestr zawierający aktualne spisy wszystkich hodowców zwierząt objętych niniejszym rozporządzeniem, którzy prowadzą działalność na jego terytorium, zawierających też minimalny zakres informacji ustalony dla całej Wspólnoty.

(15) Do celów szybkiego i dokładnego ustalania miejsca pobytu zwierząt każde Państwo Członkowskie powinno stworzyć komputerową bazę danych, rejestrującą znajdujące się na jego terytorium gospodarstwa oraz przewozy zwierząt.

(16) Ten sam sposób identyfikacji powinien zostać ustalony dla całej Wspólnoty.

(17) Osoby zajmujące się handlem zwierzętami powinny prowadzić rejestry wszystkich swoich transakcji a właściwe władze powinny mieć na żądanie dostęp do tych rejestrów.

(18) Aby zapewnić właściwe stosowanie niniejszego rozporządzenia, należy zapewnić szybką i sprawną wymianę informacji między Państwami Członkowskimi na temat sposobów identyfikacji i powiązanych dokumentów. Dotyczące ich przepisy Wspólnoty zostały przyjęte na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego ([1]) i dyrektywy Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych ([2]).

(19) W celu zagwarantowania skuteczności ustaleń przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu Państwa Członkowskie powinny wprowadzić odpowiednie i skuteczne środki kontroli, bez uszczerbku dla rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich ([3]).

(20) W celu uwzględnienia systemu ustalonego niniejszym rozporządzeniem przy przyznawaniu pomocy na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i

([1]) Dz.U. L 82, 22.3.1997, str. 1.
([2]) Dz.U. L 351, 2.12.1989, str. 34.
([3]) Dz.U. L 312, 23.12.1995, str. 23.

▼B

ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników ([1]), odnośne rozporządzenie powinno zostać odpowiednio zmienione.

(21) Środki potrzebne do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([2]),

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Każde Państwo Członkowskie ustanowi system identyfikacji i rejestracji owiec i kóz zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych, które mogą zostać ustanowione dla celów walki z chorobami lub kontroli i bez uszczerbku dla dyrektywy 91/496/EWG i rozporządzenia (WE) nr 1782/2003.

Artykuł 2

Dla celów niniejszego rozporządzenia:

a) „zwierzę” oznacza każde zwierzę z gatunku owiec lub kóz;

b) „gospodarstwo” oznacza każdy budynek, zagrodę lub, w przypadku hodowli prowadzonej na otwartej przestrzeni, miejsce, w którym zwierzęta przebywają, są hodowane lub oporządzane, na stałe lub tymczasowo, z wyjątkiem przychodni lub klinik weterynaryjnych;

c) „hodowca” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną, nawet tymczasowo, za zwierzęta z wyjątkiem przychodni i klinik weterynaryjnych;

d) „właściwe władze” oznaczają centralny organ lub władze Państwa Członkowskiego, na które złożono odpowiedzialność lub którym powierzono przeprowadzanie badań weterynaryjnych i wprowadzanie w życie niniejszego rozporządzenia, lub, w przypadku monitorowania dopłat, władze, którym powierzono wykonanie rozporządzenia (WE) nr 1782/2003;

e) „handel wewnątrzwspólnotowy” oznacza handel określony w art. 2 ust. 6 dyrektywy 91/68/EWG ([3]).

Artykuł 3

1. System identyfikacji i rejestracji zwierząt składa się z następujących elementów:

a) środek identyfikujący, mający zidentyfikować dane zwierzę;

b) aktualny rejestr prowadzony dla każdego gospodarstwa;

c) dokumenty dotyczące przewozów;

d) centralny rejestr lub komputerowa baza danych.

2. Komisja i właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego mają dostęp do wszystkich informacji objętych niniejszym rozporządzeniem. Państwa Członkowskie i Komisja podejmą niezbędne środki, aby zapewnić dostęp do informacji wszystkim zainteresowanym stronom, w tym organizacjom konsumentów uznanych przez dane Państwo Członkowskie, pod warunkiem przestrzegania wymogów dotyczących ochrony danych i poufności ustanowionych przez prawo krajowe.

([1]) Dz.U. L 270, 21.10.2003, str. 1.
([2]) Dz.U. L 184, 17.7.1999, str. 23.
([3]) Dz.U. L 46, 19.2.1991, str. 19.

▼B

Artykuł 4

1. Wszystkie zwierzęta w gospodarstwie urodzone po 9 lipca 2005 r. ►M7 lub – w przypadku Bułgarii, Rumunii i Chorwacji – po dniu przystąpienia ◄ znakowane są zgodnie z ust. 2 w okresie, który zostanie ustalony przez Państwo Członkowskie, trwającym od urodzenia zwierzęcia, a w każdym razie przed opuszczeniem przez zwierzę gospodarstwa, w którym się urodziło. Okres ten nie może przekraczać sześciu miesięcy.

W drodze odstępstwa Państwa Członkowskie mogą przedłużyć ten okres, który nie może jednakże przekraczać dziewięciu miesięcy, w przypadku zwierząt trzymanych w warunkach hodowli ekstensywnej lub hodowli prowadzonej na otwartej przestrzeni. Zainteresowane Państwa Członkowskie poinformują Komisję o przyznaniu odstępstwa. W razie konieczności przepisy wykonawcze mogą zostać ustanowione zgodnie z procedurą określoną w art. 13. ust. 2.

2. a) Zwierzęta są znakowane przy pomocy pierwszego sposobu identyfikacji, który spełnia warunki Części A.1 — A.3 Załącznika, oraz

b) przy pomocy drugiego sposobu identyfikacji zatwierdzonego przez właściwe władze i posiadającego cechy wymienione w Części A.4 Załącznika.

c) Jednakże przed datą wymienioną w art. 9 ust. 3, drugi sposób identyfikacji może być zastąpiony systemem przedstawionym w Części A.5 Załącznika, z wyjątkiem zwierząt będących przedmiotem handlu wewnątrzwspólnotowego.

d) Państwa Członkowskie, które wprowadzą system wymieniony w lit. c), wystąpią do Komisji o jego przyjęcie zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 13 ust. 2. W tym celu Komisja zbada dokumentację złożoną przez Państwa Członkowskie i przeprowadzi audyty niezbędne do oceny systemu. Po zakończeniu audytów Komisja, w ciągu 90 dni od otrzymania wniosku o zatwierdzenia, przedstawi Stałemu Komitetowi ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt sprawozdanie wraz z projektem odpowiednich środków.

3. Jednakże dla zwierząt przeznaczonych na rzeź przed ukończeniem wieku 12 miesięcy i nie przeznaczonych ani do handlu wewnątrzwspólnotowego ani do wywozu do państw trzecich, metoda identyfikacji opisana w części A.7 Załącznika może zostać zatwierdzona przez właściwe władze jako alternatywna dla metod identyfikacji wymienionych w ust. 2.

4. Każde zwierzę podlegające przywozowi z kraju trzeciego, które po 9 lipca 2005 r. ►M7 lub – w przypadku Bułgarii, Rumunii i Chorwacji – po dniu przystąpienia ◄ zostało poddane kontroli opisanej w dyrektywie 91/496/EWG i które pozostaje na terenie Wspólnoty, zostaje oznakowane zgodnie z ust. 2 w gospodarstwie przeznaczenia, w którym prowadzi się chów zwierząt gospodarskich, na okres wskazany przez Państwo Członkowskie, nie przekraczający 14 dni po kontroli, a w każdym razie przed opuszczeniem gospodarstwa.

Znakowanie zastosowane w państwie trzecim jest zapisywane w rejestrze gospodarstwa przewidzianym w art. 5 wraz z kodem identyfikacyjnym przydzielonym mu przez Państwo Członkowskie przeznaczenia.

▼B

Jednakże oznakowanie przewidziane w ust. 1 nie jest konieczne w przypadku zwierzęcia przeznaczonego na rzeź, jeżeli zwierzę to jest przewiezione bezpośrednio z granicznego punktu kontroli weterynaryjnej do rzeźni znajdującej się w Państwie Członkowskim, gdzie zostały przeprowadzone kontrole wymienione w pierwszym akapicie, i zwierzę jest ubite w ciągu pięciu dni roboczych od kontroli.

5. Każde zwierzę pochodzące z innego Państwa Członkowskiego zachowuje swoje oryginalne oznakowanie.

6. Żadne oznakowanie nie może być usunięte ani wymienione bez pozwolenia właściwych władz. Jeżeli oznakowanie stało się nieczytelne albo zostało utracone, należy, zgodnie z niniejszym artykułem, zastosować oznakowanie zastępcze, noszące ten sam kod, tak szybko, jak to możliwe. Oprócz kodu i oddzielnie od niego, oznakowanie zastępcze może posiadać numer wersji oznakowania zastępczego.

Właściwe władze mogą jednakże pod swoją kontrolą pozwolić, by oznakowanie zastępcze miało inny kod, pod warunkiem niezmniejszenia możliwości odtworzenia losów zwierzęcia, zwłaszcza w przypadku zwierząt znakowanych zgodnie z ust. 3.

7. Oznakowania przydziela się każdemu gospodarstwu, rozprowadza i umieszcza na zwierzętach w sposób określony przez właściwe władze.

8. Państwa Członkowskie poinformują siebie nawzajem oraz Komisję o środkach i metodach używanych do identyfikacji na swoich terytoriach.

9. Do dnia wymienionego w art. 9 ust. 3, Państwa Członkowskie, które wprowadziły elektroniczne znakowanie na zasadzie dobrowolności, zgodnie z przepisami Części A.4 i A.6 Załącznika, zapewnią, by wykorzystane elektroniczne numery identyfikacyjne i opisy metod identyfikacji były wymienione w odpowiednich świadectwach towarzyszącym zwierzętom poległym handlowi wewnątrzwspólnotowemu, na mocy dyrektywy 91/68/EWG.

Artykuł 5

1. Każdy hodowca zwierząt, z wyjątkiem przewoźników, prowadzi aktualny rejestr zawierający przynajmniej informacje wymienione w Części B Załącznika.

2. Państwa Członkowskie mogą wymagać, aby hodowcy umieszczali w rejestrach dodatkowe informacje wymienione w ust. 1, poza wymienionymi w Części B Załącznika.

3. Rejestr posiada format zaakceptowany przez właściwe władze, w postaci drukowanej lub elektronicznej, i jest stale dostępny w gospodarstwie, a także, na każde żądanie, dla właściwych władz przez minimalny okres ustalony przez właściwe władze, nie krótszy jednak niż trzy lata.

4. W drodze odstępstwa od ust. 1, rejestr zawierający informacje wymagane w części B Załącznika jest nieobowiązkowy w każdym Państwie Członkowskim, w którym działa scentralizowana komputerowa baza danych zawierająca odnośne informacje.

5. Każdy hodowca dostarcza właściwym władzom na każde żądanie wszystkich informacji na temat pochodzenia, identyfikacji i, gdzie właściwe, miejsca przeznaczenia zwierząt, które hodowca posiadał, przechowywał, transportował, sprzedawał lub ubijał w ciągu trzech ostatnich lat.

▼B

6. Państwa Członkowskie informują siebie nawzajem oraz Komisję o tym, jaki wzór rejestru dla gospodarstw stosowany jest na ich terytorium i, gdzie właściwe, o przyznaniu odstępstwa od przepisów ust. 1.

Artykuł 6

1. Od dnia 9 lipca 2005 r. ►**M7** lub – w przypadku Bułgarii, Rumunii i Chorwacji – po dniu przystąpienia ◄, w każdym przypadku gdy zwierzę jest przewożone w obrębie terytorium państwa z jednego gospodarstwa do drugiego, towarzyszy mu dokument zmiany miejsca pobytu, zgodny z wzorem przygotowanym przez właściwe władze, zawierającym przynajmniej minimum informacji wymienione w Części C Załącznika i wypełniony przez hodowcę, o ile nie zostało to uczynione przez właściwe władze.

2. Państwa Członkowskie mogą umieszczać inne informacje oprócz zawartych w Części C Załącznika w dokumencie zmiany miejsca pobytu, o którym mowa w ust. 1, lub zażądać umieszczenia takich informacji.

3. Hodowca w gospodarstwie przeznaczenia przechowuje dokument zmiany miejsca pobytu przez minimalny okres, który zostanie określony przez właściwe władze, nie krótszy niż trzy lata. Na żądania przedstawia właściwym władzom jego kopię.

4. W drodze odstępstwa od ust. 1, dokument zmiany miejsca pobytu jest nieobowiązkowy w każdym Państwie Członkowskim, w którym działa scentralizowana komputerowa baza danych, zawierająca co najmniej informacje wymagane w Części C Załącznika, z wyjątkiem podpisu hodowcy.

5. Państwa Członkowskie informują siebie nawzajem i Komisję, jaki wzór dokumentu zmiany miejsca pobytu jest używany na ich terytoriach i gdzie stosuje się odstępstwo wymienione w ust. 4.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewnią, by właściwe władze miały centralny rejestr wszystkich gospodarstw odnoszący się do hodowców zwierząt, znajdujących się na ich terytorium, oprócz przewoźników.

2. Rejestr zawiera kod identyfikujący gospodarstwo lub, jeżeli zostanie to zatwierdzone przez właściwe władze, hodowcę, innego niż przewoźnik, zawód hodowcy, rodzaj produkcji (mięso lub mleko) oraz trzymane gatunki. Jeżeli hodowca trzyma zwierzęta na stałe, wykonuje spis trzymanych zwierząt w regularnych odstępach czasu, ustalonych przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, a przynajmniej raz na rok.

3. Gospodarstwo pozostaje w rejestrze centralnym, dopóki nie miną trzy kolejne lata, podczas których w gospodarstwie nie przebywają zwierzęta. Ze skutkiem od 9 lipca 2005 r. ►**M7** lub – w przypadku Bułgarii, Rumunii i Chorwacji – po dniu przystąpienia ◄ rejestry zostaną umieszczone w komputerowej bazie danych wymienionej w art. 8 ust. 1.

Artykuł 8

1. Od dnia 9 lipca 2005 r. ►**M7** lub – w przypadku Bułgarii, Rumunii i Chorwacji – po dniu przystąpienia ◄ właściwe władze każdego Państwa Członkowskiego ustanawiają komputerową bazę danych zgodnie z Częścią D.1 Załącznika.

▼B

2. Każdy hodowca zwierząt, z wyjątkiem przewoźników, w okresie 30 dni dla informacji odnoszących się do hodowcy lub gospodarstwa i w okresie siedmiu dni dla informacji o zmianach miejsca pobytu, dostarczy właściwym władzom:

a) informacji niezbędnych do wypełnienia centralnego rejestru, a także wyniki spisu, wymienionego w art. 7 ust. 2 oraz informacji niezbędnych do założenia bazy danych wymienionych w ust. 1;

b) w Państwach Członkowskich stosujących odstępstwo wymienione w art. 6 ust. 4, za każdym przewozem zwierzęcia szczegóły przewozu, zawarte w dokumencie o zmianie miejsca pobytu wymienionym w art. 6.

3. Właściwe władze każdego Państwa Członkowskiego mogą zdecydować o założeniu komputerowej bazy danych, zawierającej przynajmniej informacje wymienione w Części D.2 Załącznika.

4. Państwa Członkowskie mogą wprowadzić do komputerowej bazy danych wymienionej w ust. 1 i 3 inne informacje oprócz wymienionych w Częściach D.1 i D.2 Załącznika.

5. Od dnia 1 stycznia 2008 ►M7 lub w przypadku Chorwacji – po dniu przystąpienia, ◄ bazy danych wymienione w ust. 3 są obowiązkowe.

Artykuł 9

1. Wskazówki i procedury wprowadzania w życie identyfikacji elektronicznej zostają przyjęte zgodnie z procedurą wymienioną w art. 13 ust. 2.

2. Decyzje wymienione w ust. 1 zostaną przyjęte w celu udoskonalenia wprowadzania ogólnej identyfikacji elektronicznej.

▼M2

3. Od dnia 31 grudnia 2009 r. ►M7 lub w przypadku Chorwacji – po dniu przystąpienia, ◄ oznakowanie elektroniczne zgodnie ze wskazówkami wymienionymi w ust. 1 i zgodnie z odpowiednimi przepisami części A załącznika staną się obowiązkowe dla wszystkich zwierząt.

▼B

Jednakże Państwa Członkowskie, w których całkowita liczba owiec i kóz wynosi 600 000 lub mniej, mogą uznać takie oznakowanie elektroniczne za nieobowiązkowe dla zwierząt niepodlegających handlowi wewnątrzwspólnotowemu.

Państwa Członkowskie, w których całkowita liczba kóz wynosi 160 000 lub mniej, mogą również uznać takie oznakowanie elektroniczne za nieobowiązkowe dla kóz niepodlegających handlowi wewnątrzwspólnotowemu.

▼M2

4. Przed dniem 31 grudnia 2009 r. państwa członkowskie mogą wprowadzić obowiązkowe stosowanie identyfikacji elektronicznej dla zwierząt urodzonych na ich terytorium.

▼B

Artykuł 10

1. Zmiany w załącznikach i środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 13 ust. 2.

Środki te będę dotyczyć w szczególności:

a) minimalnego poziomu kontroli;

b) stosowania kar administracyjnych;

c) koniecznych przepisów przejściowych na okres wprowadzania systemu.

▼B

2. Zgodnie z procedurą określoną w art. 13 ust. 2, mogą być uaktualniane następujące dane:

a) terminy dostarczania informacji wymienionych w art. 8 ust. 2;

b) progi demograficzne dla zwierząt domowych wymienionych w drugim i trzecim akapicie art. 9 ust. 3.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie wskazują sobie nawzajem oraz Komisji właściwe władze odpowiedzialne za zapewnienie wykonania niniejszego rozporządzenia.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, by osoba odpowiedzialna za znakowanie i rejestrację zwierząt otrzymała instrukcje i wskazówki na temat stosownych przepisów Załącznika i aby dostępne były odpowiednie kursy szkoleniowe.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić wykonanie przepisów niniejszego rozporządzenia. Przeprowadzane kontrole nie wpływają na kontrole, które Komisja może przeprowadzić na mocy art. 9 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95.

2. Państwa Członkowskie ustanawiają zasady dotyczące kar nakładanych w wypadku naruszenia niniejszego rozporządzenia i podejmą wszelkie konieczne środki, by zapewnić ich stosowanie. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i zniechęcające.

3. Eksperci Komisji wraz z właściwymi władzami:

a) sprawdzają, czy Państwa Członkowskie stosują się do wymagań niniejszego rozporządzenia;

b) jeżeli konieczne, sprawdzają, czy kontrole na miejscu przewidziane na mocy ust. 1 są przeprowadzane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

4. Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadza się kontrolę na miejscu, zapewnia ekspertom Komisji wszelką pomoc, jaka jest im niezbędna do wykonania ich zadań.

Wyniki kontroli muszą zostać omówione z właściwymi władzami zainteresowanego Państwa Członkowskiego przed sporządzeniem i rozesłaniem sprawozdania końcowego.

5. Kiedy Komisja uzna, że uzasadnia to wynik kontroli, dokona przeglądu sytuacji w ramach Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt, wymienionego w art. 13 ust. 1. Komitet ten może podjąć niezbędne decyzje zgodnie z procedurą wymienioną w art. 13 ust. 2.

6. Komisja nadzoruje rozwój sytuacji. W świetle tych zmian i zgodnie z procedurą wymienioną art. 13 ust. 2, może zmienić lub uchylić decyzje wymienione w ust. 5.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, gdzie konieczne, zgodnie z procedurą wymienioną w art. 13 ust. 2.

▼B

Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt, ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]).

2. W przypadku powoływania się na niniejszy ustęp, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres wymieniony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet ustali swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 14

Rozporządzenie (EWG) nr 1782/2003 zostaje zmienione w sposób następujący:

1) Artykuł 18 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku stosowania przepisów art. 67, 68, 69, 70 i 71, zintegrowany system obejmie system identyfikacji i rejestracji zwierząt ustanowiony zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r., ustanawiającym system identyfikacji i rejestracji bydła (*) i dotyczącym etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny, z jednej strony, i z rozporządzeniem Rady (WE) nr 21/2004 z dnia 17 grudnia 2003 r., ustanawiającym system identyfikacji i rejestracji zwierząt z gatunku owiec lub kóz (**), z drugiej strony.

(*) Dz.U. L 204, 11.8.2000, str. 1.
(**) Dz.U. L 5, 9.1.2004, str. 8.”;

2) w art. 25 ust. 2 drugi akapit otrzymuje brzmienie:

„Systemy te, a zwłaszcza system identyfikacji i rejestracji zwierząt ustanowiony zgodnie z dyrektywą 92/102/EWG, rozporządzeniem (WE) nr 1760/2000 i rozporządzeniem Rady (WE) nr 21/2004 ustanawiającym system identyfikacji i rejestracji owiec i kóz oraz zmieniającym rozporządzenie (EWG) nr 1782/2003, są kompatybilne, w rozumieniu art. 26 niniejszego rozporządzenia, z systemem zintegrowanym.”;

3) Artykuł 115 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W momencie, gdy rozporządzenie zawierające nowe przepisy dotyczące identyfikacji i rejestracji owiec i kóz i zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 21/2004 wejdzie w życie, aby kwalifikować się do premii dane zwierzę będzie musiało zostać poddane identyfikacji i rejestracji zgodnej z takimi przepisami.”;

4) następujący punkt 8a zostaje dodany do Części A Załącznika III:

„8a	Rozporządzenie Rady (WE) nr 21/2004 z dnia 17 grudnia 2003 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji zwierząt z gatunku owiec lub kóz i zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1782/2003 i Dyrektywy 92/102/EWG i 64/432/EWG (Dz.U. L 5, z 9.1.2004, str. 8).	Artykuł 3, 4 and 5”

([1]) Dz.U. L 31, 1.2.2002, str. 1.

▼B

Artykuł 15

W dyrektywie 92/102/EWG wprowadzone zostają następujące zmiany:

1) Artykuł 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) zwierzę oznacza każde zwierzę z gatunków określonych w dyrektywie 64/432/EWG (*) inne niż bydło.

_____

(*) Dz.U. L 21, 29.7.1964, str. 1977/64.”;

2) Artykuł 3 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Państwa Członkowskie mogą zostać upoważnione na mocy procedury przewidzianej w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG do wyłączenia z wykazu przewidzianego w ust. 1 lit. a) osób fizycznych hodujących jedną świnię, która jest przeznaczona na użytek własny lub do konsumpcji własnej hodowców, lub do uwzględnienia szczególnych okoliczności, pod warunkiem że takie zwierzę zostanie poddane kontrolom ustanowionym w niniejszej dyrektywie przed jakimkolwiek przewozem.”;

3) w art. 4 wprowadzone zostają następujące zmiany:

a) w ust. 1(a) wprowadzone zostają następujące zmiany:

— w pierwszym akapicie słowa „bydła lub” zostają skreślone,

— w drugim akapicie słowa „o każdym przypadku narodzin, padnięcia lub przewozu” zostają zastąpione przez „przewozu”,

— czwarty akapit zostaje skreślony;

b) ust. 1 lit. b) zostaje skreślony;

c) pierwszy akapit ust. 3 lit. b) otrzymuje następujące brzmienie:

„każdy hodowca zwierząt, które mają być przewiezione na targowiska lub spędy lub z targowisk lub spędów, przedstawia podmiotowi prowadzącemu targowiska lub spędy, który jest tymczasowo hodowcą zwierząt, dokument określający szczegółowe informacje dotyczące zwierząt.”;

4) w art. 5 wprowadzone zostają następujące zmiany:

a) ust. 2 zostaje skreślony;

b) w ust. 3 wprowadzone zostają następujące zmiany:

— w pierwszym akapicie słowa „inne niż bydło” zostają skreślone,

— drugi akapit otrzymuje następujące brzmienie:

„W oczekiwaniu na decyzję przewidzianą w art. 10 niniejszej dyrektywy oraz w drodze odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 1 lit. c) akapit drugi dyrektywy nr 90/425/EWG Państwa Członkowskie mogą stosować krajowe systemy przewozu zwierząt innych niż bydło w przypadku wszelkich transportów takich zwierząt odbywających się w granicach terytorium danego państwa. Takie systemy muszą umożliwiać identyfikację miejsca pochodzenia i miejsca narodzin zwierząt. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o systemach, które zamierzają w tym celu wprowadzić, w odniesieniu do trzody chlewnej z dniem 1 lipca 1993 r. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy nr 90/425/EWG, Państwo Członkowskie może być poproszone o dokonanie zmian swojego systemu, w przypadku gdy nie spełnia on wymogu określonego powyżej.”

— czwarty akapit zostaje skreślony;

▼B

c) akapit 4 zostaje skreślony;

5) pierwsze i trzecie tiret art. 11 ust. 1 zostają skreślone.

Artykuł 16

►C1 Artykuł 3 ust. 2 lit. c) dyrektywy 64/432/EWG otrzymuje brzmienie:

„c) muszą być oznakowane zgodnie ◄ z przepisami dyrektywy 92/102/EWG w przypadku trzody chlewnej i zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 w przypadku bydła.”

Artykuł 17

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie 20 dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuły 14, 15 i 16 stosuje się od dnia 9 lipca 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

▼M3

ZAŁĄCZNIK

A. ŚRODKI IDENTYFIKACYJNE

1. Właściwe organy zatwierdzają odpowiednie środki identyfikacyjne zgodnie z art. 4 ust. 1, które:

   a) zawierają przynajmniej jeden widoczny i jeden czytelny elektronicznie znak;

   b) są przytwierdzone do zwierzęcia, nie czyniąc mu szkody; oraz

   c) są łatwe do usunięcia z łańcucha żywnościowego.

2. Każdy środek identyfikacyjny musi nosić kod, zawierający następujące dane we wskazanej kolejności:

   a) dwuliterowy kod alfa albo trzycyfrowy, zgodny z ISO 3166, kod państwa członkowskiego ([1]), w którym znajduje się gospodarstwo, gdzie zwierzę zostało po raz pierwszy zarejestrowane („kod państwa”)

   b) nie dłuższy niż 12-cyfrowy indywidualny kod zwierzęcia.

   Niezależnie od kodów wymienionych w lit. a) i b) i pod warunkiem, że nie wpłynie to na czytelność tych kodów, właściwe organy mogą zezwolić na stosowanie kodu kreskowego i umieszczenie przez hodowcę dodatkowych informacji.

([1])

Austria	AT	040
Belgia	BE	056
Bułgaria	BG	100

▼M7

Chorwacja	HR	191

▼M3

Cypr	CY	196
Republika Czeska	CZ	203
Dania	DK	208
Estonia	EE	233
Finlandia	FI	246
Francja	FR	250
Niemcy	DE	276
Grecja	EL	300
Węgry	HU	348
Irlandia	IE	372
Włochy	IT	380
Łotwa	LV	428
Litwa	LT	440
Luksemburg	LU	442
Malta	MT	470
Niderlandy	NL	528
Polska	PL	616
Portugalia	PT	620
Rumunia	RO	642
Słowacja	SK	703
Słowenia	SI	705
Hiszpania	ES	724
Szwecja	SE	752
Zjednoczone Królestwo	UK	826

▼M3

3. Pierwszy środek identyfikacyjny, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. a), musi spełniać kryteria określone w lit. a) albo b):

   a) identyfikator elektroniczny w postaci kapsułki ceramicznej lub elektronicznego kolczyka, zgodny z warunkami technicznymi wymienionymi w pkt 6; lub

   b) kolczyk wykonany z nierozkładającego się materiału, niemożliwego do sfałszowania i łatwego do odczytania przez całe życie zwierzęcia, kolczyk nie może służyć do wielokrotnego użytku, a napisy wspomniane w pkt 2 muszą być nieusuwalne.

4. Drugi sposób identyfikacji, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. b), musi spełniać następujące warunki:

   a) w przypadku zwierząt identyfikowanych zgodnie z ust. 3 lit. a):

      (i) kolczyk spełniający kryteria ustanowione w pkt 3 lit. b); lub

      (ii) znak na pęcinie spełniający kryteria dotyczące kolczyków ustanowione w pkt 3 lit. b); lub

      (iii) tatuaż, z wyjątkiem zwierząt podlegających handlowi wewnątrzwspólnotowemu;

   b) w przypadku zwierząt identyfikowanych zgodnie z ust. 3 lit. b):

      (i) identyfikator elektroniczny spełniający kryteria ustanowione w pkt 3 lit. a); lub

      (ii) w przypadku zwierząt niepodlegających handlowi wewnątrzwspólnotowemu – identyfikator elektroniczny w postaci elektronicznego znaku na pęcinie lub wszczepianego transpondera zgodny z warunkami technicznymi wymienionymi w pkt 6; lub

      (iii) w przypadku gdy identyfikacja elektroniczna nie jest obowiązkowa, zgodnie z art. 9 ust. 3:

         — kolczyk spełniający kryteria ustanowione w pkt 3 lit. b),

         — znak na pęcinie spełniający kryteria dotyczące kolczyków ustanowione w pkt 3 lit. b), lub

         — tatuaż.

5. System, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. c), wymaga identyfikacji zwierząt zarówno indywidualnej, jak i ze względu na gospodarstwo, przewiduje procedurę zastąpienia, w przypadku gdy oznakowanie staje się nieczytelne lub zostało zagubione, pod kontrolą właściwych organów i nie umniejszając możliwości prześledzenia przemieszczeń zwierzęcia pomiędzy gospodarstwami w celu kontroli chorób epizootycznych, oraz pozwala na prześledzenie w tym samym celu trasy przewozów zwierząt na terytorium krajowym.

6. Elektroniczny identyfikator musi spełniać następujące wymogi techniczne:

   a) przeznaczone tylko do odczytu elektroniczne urządzenia radiolokacyjne w technologii HDX lub FDX-B, spełniające normy ISO 11784 i 11785;

   b) przeznaczone do odczytu przy pomocy urządzeń spełniających normę ISO 11785, mogących odczytywać identyfikatory elektroniczne HDX i FDX-B;

   c) odległość odczytu musi wynosić:

      (i) dla czytników przenośnych: przynajmniej 12 cm w przypadku kolczyków i znaków na pęcinie;

      (ii) dla czytników przenośnych: przynajmniej 20 cm w przypadku kapsułek ceramicznych i wszczepianych transponderów;

      (iii) dla czytników stałych: przynajmniej 50 cm w przypadku wszystkich identyfikatorów.

7. Metoda identyfikacji wymieniona w art. 4 ust. 3 spełnia następujące warunki:

   a) zwierzęta znakowane są przy pomocy kolczyka zatwierdzonego przez właściwe organy, umieszczonego w jednym uchu;

▼M3

b) kolczyk ma być wykonany z nierozkładającego się materiału, niemożliwy do sfałszowania i łatwy do odczytania; nie może on służyć do wielokrotnego użytku, a umieszczone na nim kody muszą być nieusuwalne;

c) w kolczyku muszą być zamieszczone przynajmniej następujące informacje:

(i) dwuliterowy kod państwa ([1]); oraz

(ii) kod identyfikujący gospodarstwo urodzenia lub indywidualny kod zwierzęcia, pozwalający na ustalenie gospodarstwa urodzenia.

Państwa członkowskie stosujące tę alternatywną metodę muszą o tym powiadomić Komisję i państwa członkowskie, w ramach Komitetu wymienionego w art. 13 ust. 1.

▼M4

Jeżeli zwierzę oznakowane zgodnie z niniejszym punktem jest przeznaczone do chowu do wieku późniejszego niż 12 miesięcy lub jest przeznaczone do handlu wewnątrzwspólnotowego albo na wywóz do państw trzecich, musi być oznakowane zgodnie z pkt 1–4, aby zapewnić pełną możliwość ustalenia gospodarstwa urodzenia każdego zwierzęcia.

▼M5

8. Na zasadzie odstępstwa od wymogów dotyczących identyfikacji określonych w art. 4 ust. 1 właściwy organ może podjąć decyzję o niestosowaniu przepisów części A do owiec i kóz, utrzymywanych w ogrodach zoologicznych zatwierdzonych zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy Rady 92/65/EWG ([2]) lub przemieszczanych z jednego takiego ogrodu zoologicznego do innego, pod warunkiem że zwierzęta te są indywidualnie znakowane i identyfikowalne.

▼M3

B. REJESTR GOSPODARSTWA

1. Od dnia 9 lipca 2005 r. ►M7 lub w przypadku Chorwacji – po dniu przystąpienia, ◄ rejestr gospodarstwa musi zawierać następujące informacje:

([1])

Austria	AT	040
Belgia	BE	056
Bułgaria	BG	100
▼M7 Chorwacja	HR	191
▼M3 Cypr	CY	196
Republika Czeska	CZ	203
Dania	DK	208
Estonia	EE	233
Finlandia	FI	246
Francja	FR	250
Niemcy	DE	276
Grecja	EL	300
Węgry	HU	348
Irlandia	IE	372
Włochy	IT	380
Łotwa	LV	428
Litwa	LT	440
Luksemburg	LU	442
Malta	MT	470
Niderlandy	NL	528
Polska	PL	616
Portugalia	PT	620
Rumunia	RO	642
Słowacja	SK	703
Słowenia	SI	705
Hiszpania	ES	724
Szwecja	SE	752
Zjednoczone Królestwo	UK	826

([2]) Dz.U. L 268 z 14.9.1992, s. 54.

▼M3

a) kod identyfikacyjny gospodarstwa;

b) adres gospodarstwa i współrzędne geograficzne lub równorzędne określenie lokalizacji geograficznej gospodarstwa;

c) rodzaj działalności;

d) wyniki ostatniego spisu, o którym mowa w art. 7, oraz datę jego przeprowadzenia;

e) nazwisko i adres hodowcy;

f) w przypadku zwierząt opuszczających gospodarstwo:

(i) nazwisko przewoźnika;

(ii) numer rejestracyjny części środka transportowego, przewożącego zwierzęta;

(iii) kod identyfikacyjny lub nazwę i adres gospodarstwa przeznaczenia lub, w przypadku zwierząt przewożonych do rzeźni: kod identyfikacyjny lub nazwę rzeźni i datę wyjazdu

lub duplikat albo potwierdzoną kopię dokumentu przewozowego wymienionego w art. 6;

g) w przypadku zwierząt przybywających do gospodarstwa: kod identyfikacyjny gospodarstwa, z którego przywieziono zwierzę i datę przybycia;

h) informacje o wszelkich wymianach środków identyfikacyjnych.

2. Począwszy od dnia 31 grudnia 2009 r. rejestr gospodarstwa musi zawierać przynajmniej następujące, aktualne dane dotyczące każdego zwierzęcia urodzonego po tym terminie:

a) kod identyfikacyjny zwierzęcia;

b) w gospodarstwie urodzenia: rok urodzenia i data oznakowania;

c) miesiąc i rok śmierci zwierzęcia w gospodarstwie;

d) rasę i genotyp, o ile są znane.

W przypadku zwierząt oznakowanych zgodnie z pkt 7 części A wymagane są informacje wymienione w lit. a)–d) niniejszego punktu dla każdej partii zwierząt o tej samej identyfikacji, uwzględniające liczbę zwierząt.

3. Rejestr gospodarstwa musi zawierać również nazwisko i podpis wyznaczonego lub zatwierdzonego przedstawiciela właściwych organów, który sprawdzał rejestr i datę przeprowadzonej kontroli.

C. DOKUMENT PRZEWOZOWY

1. Dokument przewozowy musi być wypełniony przez hodowcę na podstawie wzoru przygotowanego przez właściwe organy. Musi on zawierać co najmniej następujące informacje:

a) kod identyfikacyjny gospodarstwa;

b) nazwisko i adres hodowcy;

c) całkowita liczba przewożonych zwierząt;

d) kod identyfikacyjny lub nazwa i adres gospodarstwa przeznaczenia lub nazwisko i adres następnego hodowcy zwierząt lub, w przypadku gdy zwierzęta przewożone są do rzeźni, kod identyfikacyjny lub nazwa i lokalizacja rzeźni, a w przypadku przepędu okresowego – ich miejsce przeznaczenia;

e) dane dotyczące środków transportu i przewoźnika, w tym numer pozwolenia przewoźnika;

f) data wyjazdu;

g) podpis hodowcy.

▼M4

2. Od dnia 1 stycznia 2011 r. ►M7 lub w przypadku Chorwacji – po dniu przystąpienia, ◄ hodowca z gospodarstwa wyjazdu rejestruje w dokumencie przewozowym indywidualny kod identyfikacyjny każdego zwierzęcia zgodnie z pkt 1–6 części A, zanim zwierzęta opuszczą gospodarstwo.

▼M4

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, właściwy organ może zatwierdzić dla przemieszczeń innych niż do celów handlu wewnątrzwspólnotowego rejestrację indywidualnego kodu identyfikacyjnego każdego zwierzęcia w miejscu przeznaczenia w imieniu hodowcy z gospodarstwa wyjazdu pod następującymi warunkami:

a) zwierzęta nie są przewożone tym samym środkiem transportu co zwierzęta z innych gospodarstw, chyba że partie zwierząt są od siebie fizycznie oddzielone;

b) gospodarstwo przeznaczenia jest zatwierdzone przez właściwy organ do celów rejestracji indywidualnych kodów zwierząt w imieniu hodowcy z gospodarstwa wyjazdu;

c) stosowane są procedury mające na celu zapewnienie, że w ciągu 48 godzin od rozpoczęcia transportu:

(i) zostanie zarejestrowany indywidualny kod identyfikacyjny każdego zwierzęcia zgodnie z pkt 2 lit. a) części B w rejestrze gospodarstwa wyjazdu;

(ii) do właściwego organu dostarczone zostaną informacje dotyczące przewozu w celu zaktualizowania komputerowej bazy danych zgodnie z pkt 2 części D.

▼M3

3. Informacje określone w pkt 2 nie są natomiast obowiązkowe w przypadku zwierząt urodzonych przed dniem 31 grudnia 2009 r.:

a) w drodze do rzeźni – bezpośrednio lub z zastosowaniem procedury nadzoru wykluczającej dalsze przemieszczenia do jakichkolwiek innych gospodarstw;

▼M6

b) do dnia 31 grudnia 2014 r. w przypadku wszelkich innych zmian miejsca pobytu.

▼M3

D. KOMPUTEROWA BAZA DANYCH

1. Komputerowa baza danych musi zawierać przynajmniej następujące informacje dla każdego gospodarstwa:

a) kod identyfikacyjny gospodarstwa;

b) adres gospodarstwa i współrzędne geograficzne lub równorzędne określenie lokalizacji geograficznej gospodarstwa;

c) nazwisko, adres i zawód hodowcy;

d) gatunki zwierząt;

e) rodzaj działalności;

▼M4

f) wynik spisu zwierząt przewidzianego w art. 7 ust. 2 oraz datę przeprowadzenia spisu, z wyjątkiem państw członkowskich, gdzie scentralizowana komputerowa baza danych zawiera indywidualne kody identyfikacyjne każdego zwierzęcia trzymanego w gospodarstwie.

▼M3

g) miejsce na dane, zarezerwowane dla właściwych organów, w którym mogą one umieszczać informacje na temat stanu zdrowia zwierzęcia, na przykład ograniczenia w przewozie, status lub inne informacje istotne w kontekście programów wspólnotowych lub krajowych.

2. Zgodnie z art. 8 w bazie danych musi znajdować się rubryka, w której zapisywane są wszystkie przewozy poszczególnych zwierząt.

Rubryka ta musi zawierać przynajmniej następujące informacje:

a) liczba przewożonych zwierząt;

b) kod identyfikacyjny gospodarstwa wyjazdu;

c) data wyjazdu;

d) kod identyfikacyjny gospodarstwa docelowego;

e) data przybycia.